

Arrest

nr. 123 472 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad GENT, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw C.M. van Belgische nationaliteit.

Op 19 december 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan.

Op 12 februari 2013 neemt de schepenen van burgerzaken van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 19/12/2012 door B.C.M.R. geboren te Tunis op 03/04/1981 van Tunesië nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30.

Reden van de beslissing (2):

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: Bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg: Arbeidscontract + loonfiches."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten "bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg" neer te leggen.

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat geenszins in de bestreden beslissing wordt weergegeven welke stukken door verzoeker werden neergelegd en waarom deze door verzoeker neergelegde stukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs van "voldoende bestaansmiddelen Belg".

Dat in tweede instantie dient te worden vastgesteld dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig voorbereid heeft daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met het feit dat verzoekers levenspartner, die over een werkloosheidsuitkering beschikt (cf. stuk 2), zelf alles in het werk om in België zo vlug mogelijk aan de slag te kunnen teneinde inkomsten uit tewerkstelling te verwerven. Zo blijkt uit een schrijven van mevrouw K. H., consulent 50+ bij de VDAB, dat verzoekers levenspartner, mevrouw M. C., bij de VDAB is ingeschreven en zich regelmatig aanbiedt voor ondersteuning in haar sollicitatiegebeuren, dat met haar passende vacatures worden gezocht, sollicitatiebrieven worden bekeken en tewerkstellingsmaatregelen besproken worden, dat zij voortdurend bezig is met het bijschaven van haar talen en dat zij getuigt van een grote inzet om in België een job te vinden (cf. stuk 3).

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging nu verzoeker niet uitgenodigd werd bijkomende stukken ter zijner verdediging neer te leggen.

2.3

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn levenspartner, hen te horen minstens in het kader van een

zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende

"Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt waarom de door de verzoekende partij neergelegde stukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997,531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht". Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Voor zover de Raad verzoekende partij haar kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: Bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg: Arbeidscontract+ loonfiches. "

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de burgemeester of diens gemachtigde heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat diende te worden gemotiveerd waarom zij zich niet in de voorwaarden zou bevinden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-burger. Haar beschouwingen falen in rechte.

Verwerende partij merkt op dat bij de aanvraag voor een verblijfskaart uitdrukkelijk werd gevraagd, binnen de drie maanden na de aanvraag en dus ten laatste op 19.03.2013 bijkomende stukken voor te leggen, met name:

- Bewijzen van duurzame relatie;
- Bewijs van voldoende bestaansmiddelen;
- Bewijs ziekteverzekering voor Belg en familie.

Verwerende partij verwijst verder naar art. 52 van het Vreemdelingenbesluit (KB dd. 08.10.1981), dat als volgt luidt:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

(...) ".

In casu heeft de burgemeester of zijn gemachtigde vastgesteld dat verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft voldaan aan de verplichting om alle gevraagde stukken voor te leggen die toelaten vast te stellen of verzoekende partij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, waarbij duidelijk wordt aangegeven welke stukken verzoeker niet heeft voorgelegd binnen de gestelde termijn.

Nu in de bestreden beslissing met verwijzing terecht wordt gesteld dat verzoekende partij heeft nagelaten de gevraagde stukken binnen de gestelde termijn voor te leggen, vaststelling die op zich door verzoekende partij niet wordt betwist, is dan ook terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen door de burgemeester of zijn gemachtigde.

De verwerende partij wijst er in antwoord op verzoekende partij haar kritiek volledigheidshalve nog op dat het niet aan de burgemeester of zijn gemachtigde toekomt "om standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoeker voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan oordelen of verzoeker zelf de vereiste stukken heeft aangebracht om aan te tonen dat zij aan deze voorwaarden voldoet. (...) In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen komt het verweerder derhalve enkel toe om na te gaan of er voldoende en bewijskrachtige stukken werden neergelegd om het bevoegde bestuur vervolgens toe te laten te oordelen of de verblijfsaanvraag kan ingewilligd worden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat verzoeker niet heeft 'aangetoond' dat zij zich in de voorwaarden bevindt om van een verblijfsrecht te genieten en wordt aangeduid welke overtuigingsstukken ontbreken. Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom zij 'niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie', vertrekt zij dan ook van een foutieve beoordeling van de bevoegdheid van verweerder" (Rv.V. nr. 58 149 dd. 21.03.2011, onderlijning en vetschrift toegevoegd).

De vaststelling dat deze beide bewijzen niet zijn geleverd binnen de gestelde termijn, volstaat om de beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen.

Verzoekende partij meent voorts dat artikel 42,§1,tweede lid van de Vreemdelingenwet is geschonden, daar er geen behoefteanalyse werd uitgevoerd.

Verweerder laat gelden dat artikel 42,§1,tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is de burgemeester of diens gemachtigde niet bevoegd om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoekende partij al dan niet voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden. Uit voornoemd artikel komt dit immers toe aan de minister of diens gemachtigde. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat er door de burgemeester of diens gemachtigde een behoefteanalyse diende uitgevoerd te worden.

Dienaangaande laat verwerende partij nog gelden dat: "in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen komt het verweerder derhalve enkel toe om na te gaan of er voldoende en bewijskrachtige stukken werden neergelegd om het bevoegde bestuur vervolgens toe te laten te oordelen of de verblijfsaanvraag kan ingewilligd worden. (R.v.V. nr. 58 149 dd. 21.03.2011, onderlijning toegevoegd).

Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Het tweede middel kan eveneens niet worden aangenomen."

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van verblijf de wettelijke grondslag wordt vermeld, met name artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en dat de feitelijke motieven die er aan ten grondslag liggen zijn vermeld. Verzoeker heeft niet het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon overgemaakt. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing citeert. Aldus kent verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing en is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 52, §§ 1, 2 en 3 van het vreemdelingenbesluit, waarnaar de bijlage 20 verwijst, luiden als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. (...)

§2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de bijlage 20 wordt uitdrukkelijk gesteld dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de Belg (arbeidscontract en loonfiches) ontbreekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker n.a.v. zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op 19 december 2012 werd verzocht ten laatste op 19 maart 2013 de volgende documenten over te maken:

- Bewijzen van duurzame relatie: bv.: Telefoongesprekken, elektronische berichten (mails) foto's, vliegtuigtickets of briefwisseling
- Bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg: Arbeidscontract en loonfiches
- Bewijs ziektekostenverzekering voor Belg en familie

Verzoeker maakte een paspoort over en volgende documenten, blijkens de stukken van het administratief dossier: attest wettelijke samenwoning, twee werkloosheidsattesten van de ABVV werkloosheidsdienst en bewijs sociale verzekering.

Uit het bovenvermelde blijkt dat verzoeker, zoals hij terecht opwerpt, bewijzen in verband met de werkloosheidsuitkeringen van de Belgische referentiepersoon heeft bijgebracht. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met deze bestaansmiddelen is rekening gehouden. Het motief in de bestreden

beslissing dat geen “bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de Belg: arbeidscontract en loonfiches”, is bijgevolg niet correct.

In de mate verweerder meent dat werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen, kan verweerder niet worden gevolgd. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Uit de bepaling hierboven geciteerd blijkt aldus dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen voor zover verzoeker kan bewijzen dat zijn partner actief werk zoekt. Verweerder kan aldus niet oordelen dat enkel een arbeidscontract en loonfiches in aanmerking kunnen worden genomen als voldoende bewijs van bestaansmiddelen.

In de mate verweerder oordeelt dat niet de nodige bewijsstukken van bestaansmiddelen zijn voorgelegd, nu geen bewijzen zijn voorgelegd aangaande het actief zoeken naar werk van de Belgische referentiepersoon neemt verweerder een standpunt in omtrent de vraag of verzoeker voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg te worden toegelaten. Verweerders bevoegdheid is evenwel beperkt tot het oordelen of verzoeker de vereiste stukken heeft bijgebracht om aan te tonen dat hij aan deze voorwaarden voldoet. Bovendien, mocht verweerder van oordeel zijn dat de bestaansmiddelen niet worden aangetoond omdat geen bewijzen met betrekking tot het actief zoeken naar werk zijn voorgelegd, dan dient de Raad vast te stellen dat dit motief niet is weergegeven in de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt terecht dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld waardoor er op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing werd gekomen om het verblijf te weigeren.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing 12 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN